

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΗ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1895.

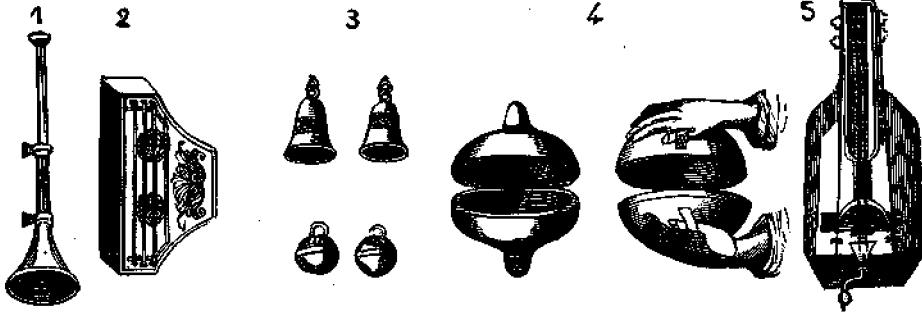
ΑΡΙΘ. 210

Συνοδ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
» » » 'Εξωτερικῶ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'Εν δδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παιδῶν ἄνευ προπληρωμῆς.

Ἄρχα Μουσικὰ ὄργανα.

1. Σάλπιγξ. 2. Σαμβύκη. 3. Κίθαρις. 4. Κύμβαλα. 5. Συμφωνία.

ΑΣΜΑ

κατὰ τὰς ἐξετάσεις Παρθεναγωγείου, τιοισθὲν
ὑπὸ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ Μ. Α. Γενοβέζης.

Α΄.

Δὲ ἡμέρας λαμπρὰ ἡμέρα
ἔλαμψε καὶ χαροπῆ,
Καὶ τῶν τόσων μελετῶν μας
θὰ στεφθῶσιν οἱ καρποὶ

Κόρη σῶφρων ἐάν ἦτο
καὶ τοὺς τρόπους εὐγενεῖς,
Κ' ἐσεβάσθη ἐκ καρδίας
τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς.

Καὶ εἰς τάξεις ἀνωτέρας
θέλωμεν προδιδασθῆ,
Καὶ ἡ ἐπιμέλειά μας
Πανταχοῦ θὰ ἀκουσθῆ.

Σήμερον καλῶς ἐκάστη
ἐξ ἡμῶν θέλει φανῆ,
Ἄν ἐπιμελῆς ὑπῆρθε
στὸ σχολεῖον καὶ ἀγνή.

Αἱ διδάσκαλοι δικαίως
θὰ τιμῆσωσιν ἡμᾶς,
'Επαξίως τῶν σπουδῶν μας
μὲ βραβεῖα καὶ τιμὰς.

Ἦδη τεινομεν τὰς χεῖρας
καὶ ἐν συνερῆσιν ψυχῆς
'Αναπέμπομεν ἡμῖ Πλάστῃ
τόνους θείας προσευχῆς.

Β΄.

Προσευχή.

«Πλαστουργε Θεέ τῶν ὄλων,
ἀοράτων καὶ ὁρατῶν,
'Ἐν τῇ θείᾳ σου ἀγάπῃ
δοῦς ἡμῖν πᾶν ἔφερόν,
Φώτισον ἀθάνας κόρας,
καὶ παρθένους ἐνδοεῖς,
'Ἐν Πειραιεὶ 13 Μαΐου. 1895.

Μὲ τὸ θεῖόν σου τὸ Πνεῦμα,
ὡς ποτὲ τοὺς ἀλείεις.
Δέχθητι ἐν εὐμενεῖᾳ
τὴν ἀγνήν μας προσευχὴν.
Καὶ ἐνθάρρουν, ὦ Πλάστα
τὴν δευλαίαν μας ψυχὴν.
Δ. Κ. Σ.

Ἡ σάλπιγξ, ἡ Σαμβύκη καὶ ἡ συμφωνία ἦσαν ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Χалδαίοις ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Δανιὴλ, διότι μνημονεύονται τὰ ὄνόματα αὐτῶν εἰς τὴν περίστασιν τῶν τριῶν παιδῶν. Ἡ Σαμβύκη εἰσήχθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς Ἀσίας καὶ παχέως ἐγένετο ἀγαπητὸν ὄργανον παρὰ τοῖς Ἕλλησι, παρ' ὧν μετεφέρθη καὶ εἰς Ρώμην. Ὀνομάσθη δὲ οὕτω ἐκ τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτῆς Σάμβουκος. Οἱ κύβωνες καὶ τὰ κύμβαλα ἦσαν ἐν χρῆσει τότε ὅπως καὶ νῦν ἐν συνοδευτικὰ ὄργανα. Ἡ συμφωνία εἶναι εἰσέτι ἐν χρῆσει εἰς διάφορα μέρη τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Νοτίου Ἑσθίας τὴν Ἰταλίαν.

Η ΧΑΝΔΡΑΙΣ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΩ-ΝΙΚΟΛΑ.

(Συνέχεια και τέλος.)

‘Ο βασιλεύς εσούφρωσε τὰ φρόδια του.

— «Σάν πολλές είναι τριάντα ημέραις,» — εἶπε — «Ἄφοῦ εἶναι μάγος διατι αὐτὸ δπου μοῦ ἔταξες νὰ μὴ τὸ κάμη τώρα εὐθύς; Ἄς ἦναι ὁμοιος, τοῦ δίνω τριάντα ημέραις; νὰ τοῦ ἴγῃ ὁμοιος, ἐσὺ διερμηγέα, διὰ ἂν ἔως τὴν τελευταία ἡμέρα δὲν τῆς ἔχη ἔτοιμας τῆς χάνδραις, θὰ τοῦ κοπῆ ἀπὸ τὴ ρίζα ἢ γλώσσά του, δπου εἶπε τὸ φέμμα, τὰ μάτια του θὰ ἔγαλλθοῦν διότι εἶδαν τὸν καυρό μου, τὸ κορμί του θὰ κοπῆ καὶ ἢ στάκῃ θὰ σκορπισθῆ ἀπὸ τὸν ἀνεμο.»

— «Χαρά στὴν τόχη μου!» εἶπε μέσα του ὁ Μαστρω-Νικόλας, διὰν τοῦ ἐξήγησε ὁ διερμηγέας τὰ λόγια τοῦ βασιλέως. — Ἄλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη, ἄς ἦναι συγχωρημένος ὁ πατέρας μου, δπου μ’ ἔβαλε εἰς τὰ γυαλάδικα τῆς Βενετίας νὰ μάθω τὴν τέχνη! — Εἰμαι σωσμένος!»

‘Ο βασιλεύς, ὡς τόσο, εἶχε τραβηχθῆ μὲ τοὺς ὄπατους του, καὶ ὁ Μαστρω-Νικόλας ἀφορημένος ἐκάθισε ἀποκάτω ἀπὸ ἕνα πλατύφυλλο δένδρον νὰ σκεπθῆ, ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσῃ καὶ πῶς νὰ κάμη διὰ τῆς χάνδραις.

— «Τριάντα μέραις,» εἶλεγε μέσα του «τριάντα μέραις διὰ νὰ κάνω πέντε ὁκάδες γυάλιναις χάνδραις, δίχως ἐργαλεῖα, δίχως εὐκολαίαις, μόνον μ’ αὐτὰ τὰ δύο μου χεράκια. Ἄς κάνω τώρα τὸ λογαριασμό μου τί καὶ τί θὰ μὲν χρειασθῆ. — Ἐξω ἀπ’ ὅλα τὰ περιττά, τὰ χρειαζόμενα εἶναι δύο, — χαλίαι καὶ κόπασσα ἢ σόδα. Χαλίαι καὶ ἄμμος ἕνα κάνει, ὥστε εἶναι τὸ ἴδιον ἂν πάρω διὰ τὸ πρῶτό μου στοιχείον ἀπ’ αὐτὴν τὴν ἄμμο ἐδῶ γύρω, ὅπου εἶναι μάλιστα καὶ φιλή, φιλή, καθὼς βλέπω, καὶ θὰ λυώνῃ καλλίτερα ἀπὸ τὴν χονδρῆτερη. Ὅσο διὰ τὸ δεύτερον, παρατηρῶ ἐδῶ πολλὰ θαλασσινὰ χορτάρια, τὰ ὁποῖα ἄμα τὰ κάψω, ἀπὸ τὴ στάκῃ τους θὰ βγάλω μερικὰ καλὰ κομμάτια σόδα, ὥστε πᾶσι καλὰ γι’ αὐτὰ τὰ δύο. Ἦώρα διὰ τὸ λυώσιμο, — τί χονευτήρι νὰ εἶρω δπὸ νὰ ἀνέχεται τὴ μεγάλη φωτιά ὅπου χρειάζεται διὰ νὰ λυώσῃ ἢ ἄμμος μὲ τὴ σόδα; Θέλω ἕνα πράγμα ὅπου οὔτε νὰ σκάσῃ οὔτε νὰ λυώνῃ ἀπὸ τὴ ζέστη, ἀλλέως δὲν κάνω τίποτε — αὐτοῦ εἶναι ἢ δυσκολία!»

‘Ο Μαστρω-Νικόλας εἶλεγε σωστά — ἦτο ἀνάγκη τὸ ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε λυώσει τὴν ἄμμο καὶ τὴ σόδα, νὰ ἦναι ἀπὸ μίαν οὐσία, ἢ ὁποῖα νὰ ἀντέχῃ εἰς τὴν μεγαλειτέρην ζέστην — εἰς ζέστην τόσον δυνατήν, ὥστε νὰ λυώνῃ τὸ σίδηρον καὶ τὰ ἄλλα μέταλλα. Ἡ οὐσία αὕτη ἦτον ὁ κηλός — καὶ ἄμα τὸ ἐσκέφθη ὁ Μαστρω-Νικόλας διὰ αὐτὸ ἦτο, ὅπου ἐχρειάζετο, ἐξεκίνησε εὐθύς διὰ νὰ ἐξτάσῃ ἀπ’ ἐδῶ καὶ ἀπ’ ἐκεῖ

νὰ τὸ εἶρω πουθενά. Καθὼς σηκώνεται βλέπει διὰ δὲν ἦτο μόνος: τέσσαρες γερροὶ μαῦροι λουλακισμένοι καὶ ὠπλισμένοι τὸν ἠκολούθησαν ἀπὸ κοντὰ καὶ ἡμέρα, διότι εἶχον ἐντολὴν ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ μὴ τὸν χάσουν ἀπὸ τὰ μάτια των οὔτε μίαν στιγμὴν.

Ἡ ἡμέραις ἐγλιστροῦσαν μία, μία ὡσάν τῆς χάνδραις τοῦ κομπολογίου, καὶ ἀκόμη ὁ Μαστρω-Νικόλας δὲν εἶχε τῆς ἐτοιμασίας του τελειωμέναις. ‘Ο βασιλεύς ἂν καὶ ὄσυχνά τοῦ ἔστελλε τὸν διερμηγέα νὰ τοῦ ὑπανθυμίση τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα τὸν περιέμεναν ἂν δὲν ἦναι ἔτοιμας ἢ χάνδραις ἐπάνω εἰς τὰς τριάντα ἡμέραις, τοῦ ἔκαμνε ὁμοιος κάθε δυνατὴν εὐκολίαν καὶ ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν βοηθοῦν εἰς κάθε τι δπου εἶχε ἀνάγκη. Ὁ Μαστρω-Νικόλας ἐχαμογελοῦσε διὰν ὁ διερμηγέας τοῦ ἔλεγε τὰ λόγια ἐκεῖνα, ἀλλ’ ἢ καρδιά του ἐκτοποῦσε πολλὴ δυνατὰ δσον ἐπληγίαζεν ἢ τελευταία ἡμέρα καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἦτο ἀνέτοιμος.

Τέλος πάντων ἐξημέρωσε ἢ ἡμέρα αὐτὴ ὁ φούρνος μόλις ἀπὸ βραδύς εἶχε τελειώσει καὶ ἦτον ἀκόμη ἀναψυγμένος.

— «Ἀφήσατέ με μόνον τώρα,» εἶπε, καὶ τοὺς ἔβγαλε δλους ἀπὸ τὴν καλύβην δπου ἦσαν. «Ἡ ὥρα μου πλησιάζει, ἂν ἐλογάριασα κακὰ, εἰμαι χαμένος, καὶ ἀλοίμωνον εἰς τὴν γλώσσάν μου καὶ τὰ μάτια μου τὰ καυμένα!»

Ἄναψε τὸ φούρνου του, ἀλλὰ τὰ ξύλα ἦσαν χωρὰ, ἐκάπνιζαν καὶ δὲν ἔκαμαν ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ στείλῃ νὰ φέρῃ ἄλλα ξύλα, καὶ ἢ ὥρα ἐπερνοῦσε ἐπὶ τέλους ὁμοιος ἐπύρρυσαν καλὰ, καὶ τότε πλέον ἀφοῦ ἀνακάτεψε τὴν φιλήν ἄμμο καὶ τὴν τριμμένην σόδα μὲ κάποιον κομμάτι σίδηρον, τὰ ἐκένωσε μέσα εἰς τὸ πυρωμένον χονευτήρι καὶ πρὸς μεγάλην του χαρὰ τὰ εἶδε νὰ διαλύωνται χωρὶς κόμπους καὶ νὰ σχηματίζουσαν ἕνα καθαρῶτατον λυῶμα, ὡσάν τὸ μέλι. Ἐχασε καὶ ἄλλα ξύλα εἰς τὸν φούρνου καὶ σπογγίζοντας τὸν ἴδρωτα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του ἀνακάτεψε καὶ ἐξάρριξε τὸ λυῶμα, διὰν ἐξαφνα ὁ ἥλιος βασίλευει, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ὥρα ὁ βασιλέας μὲ καμμίαν δεκαριάν ὀπασισταίς του ἐμβῆκεν εἰς τὴν καλύβην: οἱ ἄλλοι, ὠπλισμένοι μὲ τόξα καὶ βέλη, ἐπρόβαλαν τὰ κεφάλια των ἀπὸ τὴν θύραν καὶ τὸ παραθυρον.

Ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια τοῦ βασιλέως ἦτο μία χύτρα κρύου νερό.

— «Ἦοῦ εἶναι ἢ χάνδραις δπου μοῦ ἔταξες,» εἶπε ὁ βασιλέας τοῦ Μαστρω-Νικόλα. — «Ὅριστε μία,» ἀποκρίνεται ὁ Μαστρω-Νικόλας, καὶ βουτῆ τὸ σιδηρῆνιο ραβδί μέσα εἰς τὸ λυῶμα καὶ ἀπ’ ἐκεῖνο στάζει μία σταλαγματικὰ μέσα εἰς τὸ νερό — ὅπου ἀμέσως κρυ-

νάει, δένει καὶ γίνεται μία ωραία ἀσπρη δάλην γάνδρα με σχῆμα ἀγλαδιού.

Ἡ χάνδρα τοῦ Μαστρῶ-Νικόλα.

Τὴν χάνδρα αὐτὴν τὴν δίνει τοῦ βασιλέα. Ὁ βασιλέας τὴν κοττάζει με ἀνοικτὸ στόμα, καὶ μπήγει μία φωνή — ! Ἐνα ζήτω! ἔπου ὀλίγον ἔλλειψε νὰ σηκώση τὸ ταβάνι εὐθὺς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ μέσα καὶ οἱ ἔξω, ἀρχίζουν τὸ ἴδιον, καὶ μαζί τους ἐφώναζε καὶ ὁ Μαστρῶ-Νικόλας, ὁ ὁποῖος εἶχε δὲ περισσότερον δίκαιον ἀπ' ἄλλους τῶν νὰ φωνάζη ζήτω! Βουτῶ τότε πάλι τὸ ραβδί εἰς τὸ ὕδαλιν καὶ κατόπιν εἰς τὸ νερὸ καὶ βγάττει ἄλλην χάνδρα, καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη, ἕως ἔπου ἔδγαλε παραπάνω ἀπὸ ἐκείναις ἔπου εἶχε τάξει τοῦ βασιλέα ἀπὸ μίαν τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐκεῖνοι πλέον, τί νὰ τὸν κάμουν καὶ ποῦ νὰ τὸν βάλουν! Ἦλθαν ἔλοι καὶ τὸν ἐτριγύρισαν, καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι ἢ νὰ τοῦ τὸ σφίξουν, ὅπως κάμουν οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι, ἐκουψαν ὁ καθένας τὴν μύτην τοῦ ἐπάνω-εἰς τὴν μύτην τοῦ Μαστρῶ-Νικόλα — τί εὐχάριστον! Καὶ ἀλγῆεια καλλίτερα νὰ ἔλλειπε αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς φιλίας τῶν διότι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν δακτυλίδια περασμένα ἀπὸ τὰ ρουθούνια τῶν καὶ ὀλίγον ἔλλειψε με τὸ τριφε τριφε νὰ τοῦ γδάρουν τὴν μύτην ἐντελῶς.

Ἐπὶ τέλος, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμεν, ὁ βασιλέας εἶπε τοῦ διερμηνέα νὰ εἰπῆ τοῦ Μαστρῶ Νικόλα, ὅτι ἦτον ἔτοιμος νὰ τοῦ κάμη ἔτι χάρη ἤθελε τὸν ζητήσαι, καὶ μάλιστα ὅτι ἂν εἶχε εὐχαρίστησι θὰ τοῦ ἔδινε τὴν κόρην του νὰ τὸν κάμη γαμβρόν του. Ἄλλ' ὁ Μαστρῶ-Νικόλας πολλὸν τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν στείλῃ με ἕνα του καίκι εἰς ἕνα ἄλλο νησί, ἔπου περνοῦσαν συχνὰ πλοῖα διὰ τὴν Εὐρώπην, διότι ἄλλο τότε δὲν ἤθελε παρὰ νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν πατρίδα του νὰ ἰδῆ τὴν γρηῃ μῆτέρα του καὶ τὴν γοναῖκα του καὶ τὰ παιδάκια του. Ἔτσι λοιπὸν ὁ βασιλέας ἂν καὶ τοῦ ἐκόστιζε πολλὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ ὅμως εἶχε δώσει τὸν λόγον του, δὲν τὸν ἐπῆρε ὀπίσω, ἀλλὰ με τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἔστειλε τὸν Μαστρῶ-Νικόλα με τὸ καλὸ ἐκεῖ ἔπου ἤθελε νὰ πάη. Τῆς χάνδραις ὅμως τῆς ἐφύλαξε ὡς πολὺτιμον θησαυρόν καὶ τῆς ἐκληρονόμησε ὁ υἱὸς του, καὶ ἀπ' ἐκεῖνον πάλιν ὁ υἱὸς

του, καὶ πάλιν ἐκεῖνον ὁ υἱὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ ἂν ἐτόχαινε νὰ ἐπισκερῆθῆτε ποτε αὐτὸ τὸ θρασιὸν ἀλλ' ὄχι πλέον ἄγριον νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, θὰ ταῖς ἐβλέπατε ἀκόμη φυλαγμέναις μαζί με τὴν βασιλικὴν κορώνα καὶ τοὺς ἄλλους θησαυροὺς τοῦ κράτους.

Μία ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Βασίλισσαν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1838, ὁ διευθυντὴς ἑνὸς ἐκπαιδευτηρίου τῶν Παρισίων εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς του τῷ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον ἑνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τῷ ἠμιλήσῃ.

«Ἄς περάσῃ μέσα,» εἶπε, καὶ προσέθεσε με τὸν νοῦν του, «τί τάχα νὰ με θέλῃ ὁ γραμματεὺς τῆς Βασίλισσας;»

«Ὁ ἕνος ἐμβαίνει εἰς τὸ γραφεῖον.

«Κύριε, ἔχετε εἰς τὸ σχολεῖόν σας ἕνα μαθητὴν ὅστις ὀνομάζεται Μαυρίκιος Γρενιέ;»

«Μάλιστα.»

«Δέκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν;»

«Μάλιστα.»

«Ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐπροβιάσθη εἰς τὴν κάμπτῃν τάξιν;»

«Μάλιστα.»

«Ἐπιτρέφατέ μοι νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί εἶδος παιδιοῦ εἶναι;»

«Καλὸ παιδάκι, καὶ πολλὸ διαφορετικὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα.»

«Τὸ πιστεύω. Καὶ οἱ γονεῖς του;»

«Οἱ γονεῖς του δὲν εἶναι εὐκατάστατοι, ἀλλὰ κάμουν μεγάλας θυσίας καὶ οἰκονομίας διὰ νὰ σπουδάσουν τὸν υἱὸν τῶν ... Ἄλλὰ, μοι ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ, διατί ἐνδιαφέρεσθε τόσο εἰς αὐτὸν τὸν μαθητὴν μου;»

«Αὐτὸ τὸ παιδίον ἐγραψεν εἰς τὴν Βασίλισσαν.»

— «Εἰς τὴν Βασίλισσαν;»

— «Μάλιστα, καὶ ἐρχομαι ἐκ μέρους αὐτῆς διὰ νὰ φέρω τὴν ἀπάντησίν της.»

«Ὁ Μαυρίκιος ἐτόλμησε νὰ γράψῃ εἰς τὴν Βασίλισσαν; Διατί; Τί εἶχε νὰ τῆς εἰπῇ;

«Ἴδοὺ ἡ ἐπιστολή.»

«Κυρία Βασίλισσα.

Ἐπειδὴ λέγουν ὅτι εἶσθε ἡ μαμὰ ὄλων τῶν Γάλλων, σᾶς γράφω διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι θέλω παραπολὺ ἕνα «Ἐλβετὸν Ροβινσῶνα.» Ἡ παππάκης μοι ὅπως σχέθη νὰ μοῦ χάρισῃ αὐτὸ τὸ βιβλίον ὅταν θὰ ἔκλεινα τὰ δέκα ἔτη, ἀλλ' ἐπέρασαν τὰ γενέθλιά μου πρὸ δύο μηνῶν καὶ ἀκόμη δὲν το ἔλαβα. Στενοχωροῦμαι, διότι λέγουν ὅτι εἶναι νοστιμώτατον αὐτὸ τὸ βιβλίον, καὶ ἐκτὸς τούτου, τὸ εἶχα εἰπεῖ εἰς τοὺς συμμαθητάς μου

δι' τὰ τὸ λάβω. Καὶ ἔτσι λοιπὸν μὲ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ σᾶς τὸ ζητήσω, διότι λέγουν ὅτι εἴσθε πολὺ καλῆ. Τέλος πάντων, κυρία Βασίλισσα, ἐπιθυμῶ πολὺ, παραπολὺ τὸν «Ἐλθετὸν Ροθινσῶνα» καὶ ἄνμου τὸν σταίετε θὰ μοῦ κάμειτε μεγάλην εὐχαρίστησιν.

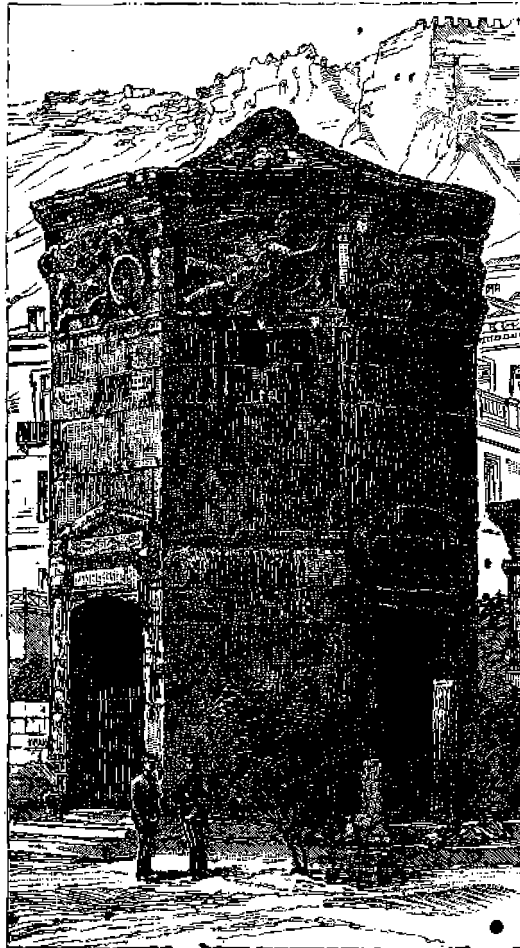
Μένω

Ὁ εὐπειθέστατος ὑπήκοός σας,
ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΓΡΕΝΙΕ.

¶ Θὰ ἐμαντεύσατε βεβαίως τὴν ἀπάντησιν τῆς βασιλίσσης - ὁ γραμματεὺς ἔφερε

τὸ βιβλίον διὰ τὸν Μαυρικιον, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐκλήθη εἰς τὸ γραφεῖον ἔφαινετο μᾶλλον ἐξηπασμένος καὶ ἐκπληκτος παρὰ χαροῦμενος. Δὲν ἐτόλμα νὰ πάρῃ τὸ βιβλίον. Ὁ διδάσκαλός του προσεποιήθη ὅτι τὴν ἐμάλωνα, ὁ δὲ γραμματεὺς τοῦ ἀπηγόρευσε ἐκ μέρους τῆς βασιλίσσης νὰ εἴπῃ εἰς κανένα ὅτι ἐκείνη τῷ εἶχε στείλει τὸν «Ἐλθετὸν Ροθινσῶνα». Ἄλλ' ὁ Μαυρικιος δὲν εἰμπόρεσε νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικῶν ἀλλὰ τὸ εἶπεν εἰς ὅλους τοὺς συντρόφους του. Ἡ δὲ βασίλισσα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐπομένης ἑβδομάδος ἔλαβε δέκα ἐπιστολάς ὁμοίας μὲ τὴν πρώτην, ἀλλὰ δὲν ἔστειλε πλέον τὸν γραμματέα τῆς εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον ἐκείνο!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Τὸ ὄρολόγιον τοῦ Κυρρήστου. (Ἐκ τοῦ «Ἀστέρου».)

ΤΟ ΠΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΡΗΣΤΟΥ.

Ὁ πύργος, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, δὲν εἶναι μὲν ἐκ τῶν λαμπρῶν μνημείων τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀξιοπεριέργος, πρῶτον ὡς δείγμα ἀρχαίου ὄρολογίου, καὶ μάλιστα διπλοῦ ὄρολογίου, διότι τὰς μὲν ὥρας τῆς ἡμέρας ἐδείκνυσεν γραμματαί, χαραγμέναι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν του ἐπιφάνειαν, τὰς δὲ ὥρας τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο νεφελώδης, ἐδείκνυσεν εἶδος

μηχανήματος, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο διὰ τοῦ νεροῦ, καὶ ἀνομάζετο κλεψύδρα. Ἡ κλεψύδρα αὕτη ἦτον ἐντὸς τοῦ πύργου, καὶ ἐποτίζετο ἀπὸ μίαν βρύσιν ἢ ὁποία εὐρίσκειτο ἄλλοτε ὑπὸ τὴν βόρειον πλευρὰν τοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ δὲ πύργος ἐχρησίμευε προσᾶτι καὶ ὡς ἀνεμοδείκτης, καὶ εἶχεν ἄλλοτε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης χάλκινον Τρίτανα, ὁ ὁποῖος ἐστρέφετο κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου.

Ἴσως παρατηρήσατε, ὅτι ἀπὸ σᾶς ἀνέγνωσαν μυ-

θολογίαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες διὰ τὰ φυσικὰ ἀντικείμενα τὰ ἐφαντάζοντο ὡς νὰ ἦσαν ζῶντα καὶ ἐμφυχα· τοὺς ποταμοὺς λ. χ. παρίστανον ὡς ἄνδρας, τὰς κρήνας ὡς γυναῖκας, κτλ. τοὺς ἀνέμους λοιπὸν παρέστησαν ὡς νέες καὶ γέροντας, ἀναλόγως τοῦ εἶδους καθενὸς αὐτῶν· ἐπὶ ἐκάστης δὲ τῶν ὀκτῶ πλευρῶν τοῦ πύργου τούτου ἐσκαλίσαν καὶ τὸ σχῆμα ἑνὸς ἀνέμου μὲ τὸ ὄνομά του, ὡς ἔβης.

Ἡ μεσαία τῶν τριῶν πλευρῶν τὰς ὁποίας βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, εἶναι ἡ βορεινὴ, τὸ δὲ ἀνάγλυφόν τῆς παριστᾷ τὸν Βορέαν, ὅστις εἶναι ἄνεμος ψυχρὸς, ἄγριος καὶ τρικυμιώδης. Παρίστανται λοιπὸν ὡς ἐνδεδυμένους χονδρὰ καὶ θερμὰ ἐν ὄματι, ἐπειδὴ δὲ συνήθως βοᾷ καὶ συρίζει ὅταν πνέῃ, τὸν παρέστησαν φουσκῶντα εἰς κόγχην τὴν ὁποίαν κρατεῖ.

Πρὸς τὰ ἀριστερά του εἶναι ὁ Καικίας, ὁ βορειο-ανατολικὸς ἄνεμος, συννεφώδης, ὄγκρος καὶ ψυχρὸς φέρει χιόνα πολλάκις καὶ χάλαζαν, καὶ διὰ τοῦτο παρίστανται μὲ ἀσπίδα, τῆς ὁποίας τὸ κάτω μέρος εἶναι πλήρες χαλάζης.

Ὁ Ἀπηνιῶτης, ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος, εἶναι γλυκὸς καὶ εὐχάριστος. ἀθάναται τὰ σπαρτὰ καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου παρίστανται ὡς νέος εὐμορφος μὲ τὸ ἔνδομά του γεμάτον ἀπὸ ὀπωρικὰ καὶ ἀστάχια.

Ὁ Ἐῶρος, ὁ νότιο-ανατολικὸς ἄνεμος εἶναι καυστι-

κός και πληκτικός παρίσταται ως γέρον αδστηρός, ο οποίος κρύπτει το πρόσωπόν του με τὸν πέπλον του.

Ὁ Νότος, ὁ νότιος άνεμος, εἶναι βροχερός και θερμός· παρίσταται ὡς νέος με ἰδρίαν, τὴν ὁποίαν ἀδειάζει ἐπὶ τῆς γῆς.

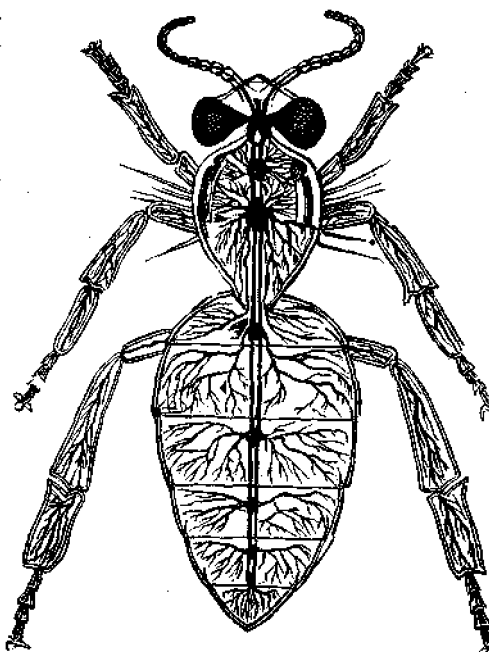
Ὁ Αἰφ, ὁ νοτιο-δυτικός άνεμος, εἶναι οὐριος διὰ τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται εἰς τὸν Πειραιᾶ διὰ τοῦτο παρίσταται ὡς εὐρωστος κλύτης, κρατῶν ἀπλαστον, δῆλα δὴ μέρος τι πλοίου.

Ὁ Ζέφυρος, ὁ δυτικός άνεμος, εἶναι καλός, και ἀδείνει τὴν βλάστησιν, μάλιστα τὴν ἀνοιξιν. Διὰ τοῦτο παρίσταται ὡς ὠραίος νέος, ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένος, με τὴν ποδίαν του πλήρη ἀνθέων, τὰ ὁποῖα, ἐκ τοῦ σχήματός των, φαίνονται νὰ ἦναι αἰγόκλημα, άνεμώναι, νάρκισσοι και ἄλλα ἑαρινὰ τῆς Ἑλλάδος ἀνθῆ.

Ὁ Σκίρων, ὁ βορειο-δυτικός άνεμος, εἶναι τραχύς και δυσάρεστος, τὸ μὲν θέρος φέρει ἀστραπὰς και βροντὰς, τὸν δὲ χειμῶνα ψύχος διαπεραστικόν. Παρίσταται με πύραυνον δηλ. μαγκάλιον εἰς τὰς χεῖράς του.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο ἐκτίσθη κατὰ τὸ 100 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Συρίου ἐπάρχου Ἀνδρονίκου Κυρήστου.

Πολλάκις ἀλλ' ἐσφαλμένως ὀνομάζεται «Ναός τοῦ Αἰόλου,» χυδαίως δὲ ὀνομάζεται «Οἱ Ἀερίδες.»

Διάγραμμα βασιλίσσης μέλισσης.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ.

Περὶ μελισσῶν τόσα και τόσα ἐγράψωσαν, και ὑπὸ τῶν ἀρχαίων και ὑπὸ τῶν νεωτέρων, ὥστε, ἐάν ἀντεγράφοντο θὰ ἐγάμίζον πολλά σώματα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων.» Δὲν θὰ προσπαθῶ λοιπὸν νὰ σᾶς εἶπω εἰ μὴ ὀλίγα—τὰ κυριώτερα—περὶ αὐτῶν, θὰ παραθέσω δὲ και μερικάς συμβουλὰς, αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν, ἐάν εὐρεθῆτέ ποτε εἰς δυσάρεστον θέσιν ὡς πρὸς τὰς μελίτσας.

Τὴν μέλισσαν ὀλίγοι μόνον τὴν ἐκτιμοῦν ὅπως ἀξίζει. Ναί μὲν, ὁ καθείς ἀναγνωρίζει ὅτι τῆς χρωαστοῦμεν πολλὰς χάριτας διὰ τὸ καλὸν μέλι και τὸν ὠραίον κηρὸν, τὰ ὁποῖα κατασκευάζει, ἀλλ' ὀλίγοι ἠξεύρουσαν πόσον εἶναι γνωστικὴ και προνοητικὴ και καθαρά και

ἐπιδεξία, οὔτε κἂν φαντάζονται ὅτι ἔχει τὰ κάλλιστα αἰσθήματα τοῦ κόσμου, χωρὶς κανέν, σχεδὸν, ἀπὸ τὰ κακὰ ἰδιώματα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ ὀπακοῦει πιστῶς εἰς ὁλοὺς ἐκείνους τοὺς νόμους, τοὺς ὁποῖους ἔβαλεν ὁ πάνσοφος Θεὸς ἐντὸς καθενὸς τῶν πλασμάτων του, και τοὺς ὁποῖους μῖνοι οἱ ἀνθρώποι τολμοῦν νὰ παρακοῦουν! Πραγματικῶς, ἡ φίλη μέλισσα δὲν θαυμάζει, και, ὅσον ἀξίζει, ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ὅσον δὲ διὰ τὰ παιδία—ἐκεῖνα διόλου δὲν τὴν γνωρίζουν, διότι ἅμα τὴν ἴδουν νὰ τοῖς πλησιάζῃ, ἢ τὴν διώκουν εὐθὺς, ἢ φεύγουν κατατρομασμένα, ὡς νὰ ἦτο κανέν φοβερόν τέρας.

Πρέπει νὰ ἠξεύρεται ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους καιροὺς οἱ σοφοὶ ἀνθρώποι συζητοῦν και φιλονεικοῦν ποῖον εἶναι τὸ κάλλιστον πολιτεύμα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλοι μὲν λέγοντες τὸ βν, ἄλλοι δὲ τὸ ἄλλο, ὁ δὲ μέγας ἡμῶν Πλάτων ἔγραψεν βν λαμπρὸν ἔργον διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πολιτεύμα τοῦτο ἦτον εἶδος τι Δημοκρατίας. Διὰ τὰς μελίτσας ὁμοίως φαίνεται νὰ ἦναι ἡ μοναρχία τὸ καταλλήλον πολιτεύμα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς αὐτὸ ταῖς ἔδωκε, διότι ἀπ' ἀρχῆς ὅπου ὑπῆρξαν μέλισσαι ἔχουν τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ πολιτεύματος, χωρὶς οὔτε μίαν φοράν νὰ σηκώσουν ἐπανástασιν, ἢ κἂν νὰ ζητήσουν νὰ τὸ μεταβάλουν.

Ἐκάστη λοιπὸν κυψέλη εἶναι μικρὸν βασίλειον, τὸ ὁποῖον

κυβερνᾶται ὄχι ὑπὸ βασιλέως, ἀλλ' ὑπὸ μᾶς βασιλίσσης, τὴν ὁποίαν σέβονται και ὀπακοῦουν ἀπολύτως οἱ ὑπῆκοοι τῆς, φαίνεται δὲ νὰ ἦναι συνταγματικὸν βασίλειον· διότι αὐτὴ ἡ βασιλίσσα σέβεται τοὺς νόμους τοῦ κράτους, ὡς θὰ ἴδῃτε κατόπι. Οἱ δὲ ὑπῆκοοι διαίρουνται εἰς δύο τάξεις, εἰς ἐργάτας και εἰς κηρῆνας· περὶ τούτων ἄλλοτε, διότι πρῶτον θὰ σᾶς περιγράψω τὴν βασιλίσσαν.

Ἡ βασιλίσσα, ἂν και βασιλίσσα, δὲν κἀθηται ἀργῇ, τὸ δὲ ἔργον τῆς εἶναι νὰ γεννᾷ αὐγά, ἐνίοτε μάλιστα γεννᾷ 2000—3000 τὴν ἡμέραν. Εἶναι λοιπὸν πάρα πολὺ ἐνησχολημένη και ὡς ἐκ τούτου σπανίως ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κυψέλην· ἂν δὲ τύχῃ νὰ ἐξέλθῃ εὐθὺς ὄλον τὸ σμήνος ὀρμᾷ ἔξω και τὴν ζητεῖ παντοῦ με λυπηρὸν βόμβον, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὰς μελίτσας ὅτι εἶναι εἰς

ἡμῶς τὰ κλαύματα. Ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὅποιαν δεικνύουν πρὸς αὐτὴν οἱ ὑπῆκοοι τῆς εἶναι ἀπαράλλακτα μὲ τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια δεικνύουν οἱ ἄνθρωποι εἰς μίαν ἀγαπητὴν καὶ σεβαστὴν βασιλισσαν, ἂν δὲ τόχῃ ποτὲ νὰ κοιτάζητε διὰ μέσου ὑαλίνης κυφέλης, θὰ ἴδωτε μὲ πόσῃ προθυμίᾳ ὑπηρετεῖται ἡ βασιλισσα τῶν μελισσῶν ὑπὸ τῶν ὑπηκόων τῆς — ἕνας τῆς προσφέρει μέλι μὲ τὸ ἄκρον τῆς προδοσιδος του, ἄλλος τρέχει καὶ τὴν ἐναγκαλιζέται μὲ τὰς δύο του προδοσιδῶν, ἐνῶ ἄλλοι παραμερίζουν μὲ σεβασμὸν καὶ τῆς κἀμνουν τόπον δταν περνᾷ. Ἡ βασιλισσα κινῆται μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν, ἀργὰ ἀργὰ, καὶ εὐκόλως διακρίνεται ἀπὸ τὸ σχῆμά τῆς, διότι τὸ σῶμά τῆς εἶναι μακρότερον καὶ στενότερον ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων, μυτερὸν δὲ εἰς τὸ ὄπισθεν ἄκρον· ἡ κοιλία τῆς ἔχει χρῶμα λαμπροτάτου χρυσοῦ, ἐνῶ ἡ ράχις τῆς εἶναι σχεδὸν μαύρη. Τὰ δὲ πτερὰ τῆς εἶναι κοντὰ.

Ἡ μικρὰ εἰκὼν παριστᾷ τὴν βασιλισσαν εἰς τὸ φυσικὸν τῆς μέγεθος, ἡ δὲ μεγάλη εἰκὼν τὴν μεγαλύνει πολὺ, καὶ δεικνύει τὸ σῶμά τῆς ὅπως εἶναι δταν ἐκδορῇ· αἱ φλεβες φαίνονται δ-λαι καθαραὶ, τῶν δὲ πτερῶν μόνον ὁ σκελετὸς ἔμεινε, καὶ τῆς κεφαλῆς ὠσαύτως· οἱ δὲ δύο μεγάλοι μαῦροι βολβοὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος εἶναι οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἀποτελοῦνται ἀπὸ μυρίους μικροτάτους ὀφθαλμοὺς ἢ φακούς, καθείς τῶν ὁποίων ἔχει σχῆμα κρυστάλλου ἑξαπλευροῦ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.
(Ἴδε προηγούμενον ἀρθρὸν)
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.

Ἀμφίς διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκπνεόντος, ἦτο δὲ ἀκτὶς τις τοῦ δόντος ἡλίου, ἥτις ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, ὁ ὅποιος εἶχε τελειώσει τὸν δρόμον του. Ἐμειδίασε σοβαρῶς, καὶ ἠσύχως παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ Γεώργιος τότε ἠγέρθη ἀπὸ τῶν γονάτων του, διότι τὸ καθῆκον τὸν ἐκίλει, καὶ οὐρας τὸ ἔξρος του ἐβουδίαθη εἰς τὸ πυκνότερον σημεῖον τῆς μάχης, θερίζων πάντας ὑπὸ τὴν λόσσαν τῆς ὀργῆς του. Ἐξηκολούθει μαχόμενος ἐπιπολὴ ἀφοῦ ἐπῆλθε τὸ αἰότος. Τέλος δὲ κατατροπωθέντων ἐντελῶς τῶν ἐχθρῶν, ἐπέστρεφεν εἰς τὸ κατάλυμά του. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο περὶ τοῦ πτώματος τοῦ εὐεργέτου του, ὅστις ἔκειτο ἤδη ἐπὶ τῆς κλίνης του, διότι οἱ στρατιῶται τὸν εἶχον φέρει εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Γεώργιος ἔλθων ἐστάθη παρὰ τὴν κλίνην μὲ μεγάλην συγκίνησιν θεωρῶν τὸ γλυκὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ὀμιλίαι ἔξωθεν.

— «Ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται.»

Ὁ Γεώργιος δὲν ἐκινήθη.

«—Εἶναι λοιπὸν ἀληθές; κείπεν ὁ Βασιλεὺς, εἰσελθὼν, «ὅτι ὁ γέρον φὸν Βράουνδὲδελ ἐφρονεῖθη; Ἄ! ναί! ἐκεῖ κείτῃ, ἀνακαυόμενος ἐκ τῶν κόπων του. Ὁ Θεὸς νὰ τῷ δώτῃ ἀνάπαυσιν. Εἰς ἐμὲ ἐστάθη πῶς; ὑκρήτης.» Εἶτα στραφείς πρὸς τὸν Γεώργιον ἐξηκολούθησαν·

— Εἶσαι πληγωμένος — ὕπαγε νὰ σοὶ δέσῃ τὰς πληγὰς ὁ χειρουργός.

Καὶ διὰ τὴν ἐννοήσῃς διὰ βλέπω καὶ ἐκτιμῶ τὴν ἀνδρείαν, σὲ ὀνομάζω Ὑποστράτηγον.»

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἀπῆλθεν, ἀφοῦ πρῶτον μετὰ τῶν γρῶν ὀρθαλμῶν ἠσπάσθη τὸν νεκρὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

Ἦτον ἡ παραμονὴ τῆς μάχης τῆς Λούτεν. Ὁ ὀποστράτηγος Βράουν-φὸν-Βάδελ μετὰ πινῶν ἀξιωματικῶν ἐπέστρεφεν ἐκ Πόρχβιτε, ὅπου εἶχε συγκαλέσει στρατιωτικὸν Συμβούλιον ὁ Βασιλεὺς, ἵνα κοινοποιήσῃ τὰ πολεμικά του σχέδια. Τολμηρὰ καὶ ἐπικινδύνα ἦσαν τὰ σχέδια αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις τῆς Πρωσσίας ἦτον ἀκλιπαστικὴ, καὶ ὁ Βασιλεὺς σονηθοῖατο διὰ ὤφελον ἢ νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα, ἢ νὰ ἀπολέσῃ τὰ πάντα. Ἐνῶ ὁ Γεώργιος καὶ οἱ συνοδοιπόροι του ἐπροχώρουν βραδέως διὰ μέσου δάσους, αἴφνης ἤκουσαν μέγαν θόρυβον. Μετ' ὀλίγον ἐπῆλθον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους καὶ εὐρέθησαν θεαταὶ φοβερᾶς τινοσ σητῆς. Πλησίον ἐκεῖ ἴστατο ἀγχόνη, κατάσκοπος δὲ τισθεὶς ἐκείνην τὴν πρῶταν εἶχε συλληφθῆ. ἔτρεμεν ἤδη μὲ τὸ σχοινίον περὶ τὸν λαιμὸν του, ἀλόλυζε δὲ τῶν ἔλεος.

Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἐκ φρίκης·

— «Ἀποθνήσκω ἀδύος! ἢ ἀνέκραξεν ὁ κατάδικος· αἶμαι ἐκ γενετῆς Πρωσσοσ ἐκ Μαγδεβούργου.»

— «Τόσον χειρότερον διὰ σὲ; κακοῦργε!» ἀπῆν· τῆσεν ὁ δῆμος.

Ὁ Γεώργιος ἔφριξεν ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ κατὰδικου καὶ πλησιάζας ἀνέκραξεν·

— «Σταθῆτε! Εἶσατε βέβαιοι διὰ ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι κατάσκοπος — προδότης;»

— «Βεβαίωτατοι, κύριε στρατηγέ,» ἀπῆντῆσ μετὰ σεβασμοῦ ὁ λοχίας; τῆς φρουρᾶς· «τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον τὸν κατεδίκασε νὰ κρεμασθῆ.»

Ὁ κατάδικος, ὅστις οὐδεὶς ἄλλος ἦτον ἢ ὁ Γκόττληβ Οὐτρεχτ, ἐθεώρησε τὸν Γεώργιον καὶ πάλιν ἤνοιξε τὰ χεῖλη του.

— «Ποῦ εὐρέθη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ! ἢ ἐτονθόρυσεν, καὶ κληρωμένος...»

Ἡ βλασφημία, μὲ τὴν ὁποίαν ἐμέλλε νὰ τελειώσῃ τὴν ἀμαρτωλὴν τοῦ ζωῆν, διεκόπη, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ δῆμιος ἀπέσυρε τὴν κλίμακα, καὶ ὁ Γκόττληβ ἐπνίγη.

Ὅτε ἀπῆρχετο ὁ Γεώργιος ἔδωκεν ἕν φιρίνιον εἰς τὸν λοχίαν, λέγων·

— εὐφρόντισε νὰ κάμῃτε τὸν τάφον τοῦ βαθῆν!

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἡ βροχὴ καὶ ἡ συνέφια εἰλον παρέλθει, ὁ δὲ λάμπων ἥλιος καὶ ὁ ζωογονητικὸς καθαρὸς ἀήρ τὸσον ἐγκαρδίωσαν τοὺς Πρώσσους, ὥστε βαδισάντες κατὰ τῶν Αὐστριακῶν τοῦ; προσέβαλαν αἰφνιδίως καὶ τοὺς ἠγάκασαν νὰ κάμωσιν ὑποχώρησιν μέχρι τῆς Λούτεν, ἔνθα ἄνωγος ἐσταμάτησαν.

Ὁ Γεώργιος μὲ τὰ στρατεύματά του εἶχε προχωρήσει ὀλίγον τῶν λοιπῶν. Συνησθάνετο πόσον σπουδαία θὰ ἦτον ἡ ἔκβασις τῆς μάχης ταύτης. Εἰς τὴν Λούτεν παρετήρησεν ὅτι οἱ Αὐστριακοὶ ἐσκόπευον νὰ κάμωσι ζωηρὰν ἀντίστασιν, διότι εἶχον ὀχυρωθῆ ἔντος τῶν οἰκιῶν, κήπων, καὶ τοίχων. Κατ' εὐθείαν ἐμπροσθέν του ἦτο τὸ κοιμητήριον, γέμον χιλιάδων πυροβόλων. Περαιτέρω ἔκειντο ὀπισθοστατικά τῶν ὁποίων αἱ οἰκοδομαὶ ἦσαν πλήρεις ἐχθρῶν.

Ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη οὕτως. Ἐάν ὠδήγει τοὺς στρατιώτας του εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦτον τοῦ πυρός, θὰ τοὺς ὠδήγει εἰς ἀφευκτὸν θάνατον. Ἐάν περιέμενε νὰ φθάσουν τὰ λοιπὰ στρατεύματα, τότε οἱ Αὐστριακοὶ θὰ ἐλάμβανον καιρὸν νὰ ὀχυρωθῶσιν ἐν καλλίτερον. Οἱ διαταγμοὶ του διελύθησαν εὐθὺς. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τοῦ Βασιλέως του.»

— «Παιδιά,» εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας, κεῖμεθα μόνοι. Ἐάν κυριεύσωμεν τὸ χωρίον τοῦτο, θὰ κατορθώσωμεν τὸ πᾶν. Ἐάν δὲ ἀποθάνωμεν, οἱ ἄλλοι ὄντινες ἔρχονται ὀπισθὲν μας, θὰ ἴδουν τὰ σώματά μας καὶ θὰ πεισθῶν ὅτι ἐγνωρίζομεν πῶς νὰ ἀποθάνωμεν. Λοιπὸν ἔφοδος! ἐμπρός! Τὰ πάντα δυνατὰ παρὰ τῆ Θεῶ.

Μὲ κραυγὴν οἱ ἄνδρες ὄρμησαν πρὸς τὸ χωρίον. Φοβερὸν πῦρ τοὺς ἀντιμετώπισεν ἀλλὰ δέν τους ἐσταμάτησε. Ἡ μία οἰκία μετὰ τὴν ἄλλην ἐξεπορτήθησαν, καὶ οἱ ἐντὸς ἐξεδιώκοντο ἢ ἠχμαλωτίζοντο.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΦΑΙΔΡΟΤΗΣ.

— Εἰς ἕν ἀπὸ τὰ μουσεῖα τῆς Ἰταλίας εἶναι μία σειρά μικρῶν ἀγαλμάτων ἀπὸ λευκὸν μάρμαρον, — αἰσθητικὰ ἀγάλματα μικρῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια μειδι-

οῦν. Πι εὐτυχῆ ὄπου φαίνονται! Τὰ μικρὰ τῶν πρόσωπα εἶναι χαρούμενα, ὡς νὰ εἶχον μέσα τῶν τόσῃ χαρὰν, ὥστε νὰ μὴ ἠμποροῦσαν νὰ τὴν κρατήσουν. Πόσον θαυμαστὴ ἡ τέχνη ἡ ὁποία κάμνει τὸ ἄψυχον μάρμαρον νὰ φαίνεται ζωντανόν! Τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀγάλματα μειδιοῦν τώρα ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη, καὶ ἐνόσφ ὑπάρχουν, θὰ φυλάττουν τὸ αὐτὸ γλοκὸ μειδιάμα. Διατί ἀρὰ γε νὰ μὴ βλέπωμεν καὶ παιδιὰ ζωντανὰ, τὰ ὅποια νὰ φαίνονται πάντοτε χαρούμενα; — Ἄ, αὐτὸ εἶναι πολὺ δυσκολώτερον καὶ ἰδοὺ διατί.

Τὸ πρόσωπον εἶναι ὡς καθρέπτης, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ ρίπτουν τὴν εἰκόνα τῶν. Ὅταν ὁ νοῦς ἦναι γεμάτος ἀπὸ εὐχαρίστους καὶ καλὰς σκέψεις, εὐθὺς καὶ τὸ πρόσωπον φαίνεται χαροποιόν. Ὁ νοῦς εἶναι οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν αἱ σκέψεις, πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν μία οἰκία νὰ ἦναι εὐτυχῆς, ἐνῶ οἱ κάτοικοί της εἶναι κακοὶ καὶ φιλονεικοὶ καὶ δυσαρσῆς σημημένοι πάντοτε;

Ἡ Φαιδρότης

Κανεὶς ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων ἂς μὴ γελασθῆ μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι δυνατόν τὸ πρόσωπόν του νὰ ἦναι γλοκὸ καὶ ἡλαρὸν, ἐνόσφ ὁ νοῦς του εἶναι γεμάτος ἀπὸ ζήλειαν ἢ ἀπὸ πικρὰς καὶ ἀχαρίστους σκέψεις διὰ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον εἶναι ἀδύνατον! Προσπαθεῖτε λοιπὸν ἄλλοι νὰ σκέπτεσθε πάντοτε καλὸν δι' ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους· μὴ τοὺς ὑποπτεῖσθε ὅτι κάμνουν τὸ κακόν, ὅτι ζητοῦν νὰ σᾶς βλάψουν ἢ ὅτι σᾶς ζηλεύουν. Ἄν ἔχετε τοιαύτην ἰδέαν διὰ κανένα ἐξετάσατε καλὰ

τὸν ἑαυτὸν σας μὴπως σᾶς εἶσθε οἱ ζηλότοποι καὶ διὰ τοῦτο σᾶς φαίνονται τοιοῦτοι καὶ οἱ ἄλλοι. Τὸ νὰ σκέπτηται τις τὸ καλὸν διὰ τοὺς ἄλλους δὲν βλάπτει ποτὲ, ἀκόμη καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἦναι ἐσφαλμένη ἡ καλὴ ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἔχει δι' αὐτούς. Ὅταν τις σκέπτεται καλὰ διὰ τοὺς ἄλλους φέρεται πρὸς αὐτοὺς μὲ καλὸν τρόπον, αὐτοὺς δὲ ὁ καλὸς τρόπος — ἡ συμπάθεια εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ γλοκάνουν καὶ μαλακύνουν ἀκόμη καὶ τοὺς χειροτέρους καὶ πλέον φθονερούς. Ἐάν δὲ περιπλέον παρακαλῆ τις τὸν Θεὸν δι' ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι τοῦ ἔκαμαν κακόν, τότε πραγματικῶς θὰ ἦναι εὐτυχῆς, διότι κάμνει ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον προσέταξεν ὁ Χριστὸς ὅταν εἶπεν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους σας, καὶ προσεύχεσθε δι' ἐκεῖνους, ὅτινες σᾶς κακοποιοῦσι.» Τοῦτο ἐνοουῶεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν παρηγγεῖλεν εἰς τοὺς Χριστιανούς ἀνά ἔχουν τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὸ ὅποιον εἶχε καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ δὲ παιδίον τὸ ὅποιον προσπαθεῖ νὰ μιμηταὶ τὸ ἅγιον Αὐτοῦ παράδειγμα θὰ ἦναι ἀληθῶς εὐτυχῆς καὶ πάντοτε θὰ ἔχῃ πρόσωπον χαροποιόν.

ΓΙΟΡΤΙΖΑ

Ἐλλήνοπαίς Ἦρωε — Ἀπὸ τὴν τόσον μακροσμέ-
νην Βρασιλίαν ἐρχεται εἰδήσεις μίαι ἠρωϊκῆς πράξεως ἐνδὲ
ἐλληνόπαϊδος — τοῦ Θωμᾶ Λεονάρδου, υἱοῦ τοῦ ἐν Ρίω δὲ
Ἰανέτρω προξένου τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Θωμᾶς ἐκολύμβηα εἰς τὸν
λιμένα μὲ ἄλλους, ὅτε ἠκούσθησαν φωναί, καὶ πέραν αὐτῶν
διεκρίθη εἰς μαῦρος, ὁ ὅποιος ἐπάλασε μὲ τὰ κύματα πνι-
γόμενος, οἱ ἄλλοι, καθὼς εἶθαν ὅτι ἦτο μαῦρος, δὲν ἔδωκαν
πλέον προσοχὴν εἰς τὰς φωνὰς του, μόνος δὲ ὁ Θωμᾶς ἐκι-
νήθη ὑπὸ φιλανθρωπίας πρὸς τὸν δυστυχῆ, καὶ λοιπὸν ἔρ-
μησε κολυμβῶν μὲ ἄλην του τὴν δύναμιν πρὸς αὐτὸν, τὸν ἔρ-
πασε καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἕρῃαν μὲ κίνδυνον τῆς ὕλης του
ζωῆς, ἔχων ἄλον τὸ βῆρας τοῦ σώματός του ἐπάνω του!
Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας δταν ἤκουσε περὶ τῆς γεν-
ναίας καὶ φιλανθρώπου πράξεως τοῦ μικροῦ Ἰρωε εἶπεν ὅτι
θὰ τῷ δώσῃ τὸ παράσημον τῆς Τιμῆς.

— Τὸ Ἀβουσινακὸν ἀλάβητον ἔχει 208 γράμματα. Τὸ
ἰδικόν μας δὲν ἔχει παρὰ μόνον 24 καὶ πάλιν μὲ πόσον δυ-
σκολίαν τὸ μανθάνουν μερικὰ παιδιὰ — Ἀμ' ἂν εἶχε 208 ...!
Τὰ καυῖμα τὰ Ἀβουσινοπάαιδα!

— Ἰπάρχουν δεκαεπένε μέταλλα, καθὲ ἐν ἀπὸ τὰ ὁποῖα
ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ 5,000 φράγκα τὴν λίτραν. Τὸ πολυ-
τιμώτατον ἀπ' ἅλα εἶναι τὸ βανάδιον, τὸ ὁποῖον ἀξίζει
50,000 φράγκα τὴν λίτραν.

— Εἰς τὴν Βενεζουέλαν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑπάρχει
πλησίον εἰς τὴν πρωτεύουσαν Τρινιδάδην μία λίμνη πύσσας,
ἀπὸ τὴν ὅποια παίρνουν κατ' ἔτος 50,000 τόννουσ καταρμίς,
χωρὶς νὰ φανῇ δεῖ αὐτῆς οὐδὲν διόλου. Ἡ λίμνη αὕτη εἶναι
100 στρέμματα πλατεῖα.

— Κάποιος γερμανὸς, ὁ ὅποιος ὡς φαίνεται δὲν εἶχεν ἄλλο
τίποτε νὰ κάμῃ, ἐκάθισε καὶ ἐπῆρθε πύσσας φορὰς τὸ ψηφίον
Μ συνδέεται μὲ σπουδαίας περιστάσεις ἢ πρόσωπα εἰς τὸν βίον
τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἦρε λοιπὸν δεῖ ἀπὸ τὰς μάχας
του αἱ ὁποῖαι ἀρχίζον μὲ Μ, ἢ πρώτη ἦτον ἡ τῆς Μοντενό-
της, ἢ τελευταία ἡ τοῦ Μόν-Σαιν-Ζάν, ἄλλαι δὲ ἦσαν ἡ τοῦ
Μαρέγγου, τῆς Μόσχας, τοῦ Μιλλεσαίνου, τοῦ Μονδουάρ, τοῦ
Μομμράιλ, καὶ ἡ τοῦ Μοντώ. Ἡ πρώτη ἐχθρική πόλις εἰς
τὴν ὅποιαν ἐμβῆκεν ὡς νικητὴς ἦτο τὸ Μιλάνον, καὶ ἡ τε-
λευταία ἡ Μόσχα. Ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ του, τῶν ὁποίων τὸ
ὄνομα ἤρχιζεν ἀπὸ Μ, ἦσαν τριάντα δύο. Ὁ φοβερώτερός του
ἀντίπαλος εἰς τὴν διπλωματίαν ἦτον ὁ Μέστερνιχ, δευτέρου
του σόζυγος ἦτον ἡ Μαρία Λουίζα, ὁ Μορτιέ τὸν ἐπρόδωκεν
ὁ Μουρά πρώτος τὸν ἐγκατέλειπεν, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Μαρβὼν.
Ὁ Μενὼν τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁ Μιολλῆς
ἐστάθη τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου ἠχηματώσε τὸν Πάππαν.
Πρώτος του θαλαμηπόλος ἦτον ὁ Μοντεσκιέ, τρεῖς δὲ τῶν
ὑπουργῶν του ὠνομάζοντο Μαρῆ, Μονταλιβὲ καὶ Μολλιέν. Ἡ
δὲ προσφιλέστερα του ἑκαυτεῖς καὶ τελευταία κατοικία ἐν Γα-
λίᾳ ἦτο τὸ Μαλμαϊζῶν.

— Ὁ ἄγγλος ἐπιστῆμων Δαβὶδ Βροδστερ εἰσιγαίνοτο τὰς
γάτας ἔλεγε μάλιστα δεῖ ἅμα εἰσῆρχετο μία εἰς δωμάτιον
ὅπου ἦτον αὐτὸς γισθάνετο κρυάδας εἰς ἄλον του τὸ σῶμα. Ὡς
ἐκ τούτου ποτὲ δὲν εἶχε γάτας εἰς τὴν οἰκίαν του. Μετεκομι-
σθη ὁμοίς μὲ τὴν κέρην του εἰς οἰκίαν ἢ ὁποῖα ἦτο παλαιὰ
καὶ εἶχε παρὰ πολλοὺς ποτικτοὺς, ὥστε ἠναγκάσθη χωρὶς νὰ
τὸ θέλῃ νὰ ἀγοράσῃ γάταν, μὲ τὴν συμφωνίαν ὁμοίς οὐδέποτε
νὰ τὴν ἀφίνοιν νὰ τὸν πλησιάζῃ. Μίαν ἡμέραν εἶπεν ἡ κέρη

τοῦ εὐκαθῆμην μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ γραφεῖόν του ἢ
θύρα ἦτον ἡμικανικτῆ' ἀφῆς δὲ βλέπω νὰ τὴν σπρώχνῃ
κἀποιος ἀπ' ἔξω, καὶ ἰδοὺ ἡ γάτα μας ἐμβαίνει μ' ἄλην τῆς
τὴν ἡσυχίαν, τρέχει πρὸς τὸν πατέρα μου, πηδᾷ ἐλαφρῶς
ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά τε, θέτει εἰς κόβη του ὤμων ἕνα τῆς πόδα
καὶ . . . τὸν φιλεῖ εἰς τὸ πρόσωπον! Φαντάσθητι πῶς μου
ἐφάνη τὴν στιγμήν ἐκείνην! Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξίν του δὲν ἠσθάνθη οὐτε κρυάδας οὐτε ἀποστεροφῆν, κα-
τευχαριστήθη μάλιστα, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπῆρε
τὴν γάταν ἀπὸ καλόν, καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο ὡς νὰ ἦτο τέ-
κνον του.

«Μίαν ἡμέραν ἡ γάτα ἔγεινεν ἀφαντος, οὐτε ἐφάνη κἀν πλέον
καὶ ἡμεῖς, ἡμεθα ἀπαρηγόρητοι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγαπη-
τῆς μας. ὅτε δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἐκαθῆμην πάλιν μὲ τὸν πατέρα
μου εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἢ δὲ θύρα ἦτον ἡμικανικτῆ ὡς κατ'
τὴν ἄλην ἐκείνην φωνᾶ, ἔπε ἐσπρώχθη ἐλαφρῶς ἔξωθεν, κα'
ἡ γάτα μας ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα μου, ἐπήδησεν ἐπάνω
εἰς τὰ γόνατά του καὶ θέσασα τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῆς ἐπὶ
τῶν ὤμων του τὸν ἐφιλήσεν εἰς τὸ πρόσωπον — ἀπαράλλακτα
ὡς πρότερον! Δὲν ἐφαίνετο οὐτε πεινασμένη οὐτε κουρασμένη,
οὐτε ὡς νὰ ἦτον ἀπὸ μακρυνόν δρόμον. Ἐμεινε δὲ πλέον
πλησίον μας μέχρι τοῦ θανάτου τῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδυνήθη-
μεν νὰ μάθωμεν ποῦ εἶχε παράσει τὰ δύο ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα
ἔλειπεν.»

Ὀλίγα περὶ βιβλίων.

— Ὁ Σωκράτης εἶπε (περὶ βιβλίων. «Καταγίνου εἰς τὸ νὰ
ἀφῆλθαι ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν ἄλλων, κατ' αὐτὸν δὲ
τὸν τρόπον θὰ ἀποκτήσῃς εὐκόλως ἐκαίνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἄ-
λοι ἐκοπίασαν.»

— Ὁ Πλούταρχος εἶπε: «Πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὰ βιβλία
ὅπως θεωροῦμεν τὰ γλυκύσματα, νὰ μὴ ἐπιζητῶμεν μόνον
τὰ πλέον εὐχάριστα, ἀλλὰ κυρίως τὰ πλέον ὑγιεινά· ἂν δὲ
παραδεχῶμεθα καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δε, νὰ προτιμῶμεν ὁμοίως
τὰ τελευταία μᾶλλον παρὰ τὰ πρώτα.»

— Ὁ Ριχάρδος Δεβουρς, ὅστις ἔζησε μεταξὺ τοῦ ἔτους
1287—1345, εἶπεν: «Εἰς τὰ βιβλία εἰρσκομεν τοὺς ἀποθα-
μένους ζωντανούς, εἰς τὰ βιβλία βλέπομεν καὶ τὰ μέλλοντα. Τὰ
βιβλία εἶναι διδασκαλοὶ, οἱ ὁποῖοι μᾶς παιδεύουν χωρὶς ράβδον
καὶ θυμὸν καὶ ἐπιπλήξεις. Ὅταν τοὺς πλησιάζῃ τις δὲν τοὺς
ἐφίρειε νὰ κοιμῶνται, δταν τοὺς ἐρωτᾷ τις δὲν ἀποκρίπτοιν,
τίποτε; δταν τοὺς παρεγγῆ τις δὲν μουμουρίζουν, δταν δεῖξῃ
τις τὴν ἀμᾶθειάν του δὲν τὸν περιπαίζου.»

— Ὁ Ὀλιβερος Γόλδσμιθ 1728—1774, εἶπεν: «Ὅταν ἀνα-
γνώσκω διὰ πρώτην φοράν καλὸν βιβλίον μοι φαίνεται ὡς νὰ
ἔχω ἀποκτήσει νέον φίλον δταν δὲ ἀναγινώσκω ἐκ δευτέρου
βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσα καὶ ἄλλοτε, μοι φαίνεται ὡς νὰ
συναντῶ παλαιὸν φίλον.»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ποῖον τὸ παλαιὸν καὶ ποῖον τὸ νέον ὄνομα πόλεως τινος
εἶς τὴν μεσημερινὴν Παλαιστίνην, ὅπου ὁ Ἀβραὰμ ἐκατοί-
κει πρὶν ἐκστρατεύσῃ πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ Λὼτ, — ὅπου ὁ-
μοίως ὁ Ἰακώβ ἐκατοίκει δταν ἀπέστειλε τὸν Ἰωσήφ νὰ
ζητήσῃ τοὺς ἀδελφούς του, — καὶ τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ὡς ἀνα-
μοιβὴν τῆς πιστότητός του εἰς ἐκ τῶν κατασκόπων τῶν
υἱῶν Ἰσραὴλ, δταν ἐκεῖνοι εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν Χαναάν;